

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 4 - dec. 2017

Forsoning begynder med generøs teologi

Farvel til Bodil - 06 | Luther og min jødiske tro på Jesus - 09 | Forsoning begynder med generøs teologi - 12
En ny retning - 18 | Overraskende møder - 20

Gud er mangfoldig.
Derfor er Guds mission mangfoldig
- også i forhold til det jødiske folk.
I dette magasin vil vi give stemme
til den mangfoldighed.
Til de stemmer som tror og tvivler
og dem, der kan begejstre.
Til de mennesker som vil forsoningen
og dem, som er fortvivlede over manglen på samme.
Til stemmer som vil udfordre vores
teologi og tænkning.
Alt sammen i håbet om, at du må blive inspireret og
opmuntret og bevæget af Guds
missions mangfoldighed.

Evangeliet og den jødiske
verden
nr. 04. dec. 2017

Den Danske Israelsmission
TORVET
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270

Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk
Reg. nr. 9743
kontonr. 3054500

Oplag: 4200

Forsidebillede: Richard

Harvey og Munther Isaac.
Foto: Christian Medom.

Redaktion: Bodil Skjøtt, Jan
Mortensen, Arne Pedersen
(ansv.)

Layout: Maria Bach Jensen

Tryk: Vestjysk Rotation

Oplysninger om medarbejdere
og landsstyremedlemmer kan
findes på israel.dk

Gud skal have al ære!

LEDER

Forleden var jeg til et arrangement hvor oplægsholderen citerede USAs tidligere præsident Harry Truman for at have sagt: "Det er utroligt, hvad man kan udrette, hvis man ikke bekymrer sig om, hvem der får æren."

Citatet blev brugt til at understrege vigtigheden af, at kristne ledere viser ydmyghed overfor den opgave, de har, og dem de leder. Hvis vi som kirke og kirkelige organisationer skal afspejle den Herre, vi tjener, forudsætter det, at vi er præget af ydmyghed. Sådan har det altid været, men det er ikke mindre relevant i dag. Tværtimod. Der er alt for mange skandalesager om kristne ledere, for hvem magten er steget dem til hovedet. Ydmyghed er det sidste, man kommer til at tænke på, når man ser deres store TV-shows, paladser og private fly.

Heldigvis kender vi ikke til ødsel livsstil i den størrelsesorden i en dansk kontekst – heldigvis! Og alligevel stikker Truman-citatet til mig, når jeg ser tilbage på mit eget engagement i mission og Guds riges arbejde.

Kan jeg sige mig fri for, at jeg ikke har bekymret mig om, hvem der fik æren for et nyt initiativ, et vellykket arrangement, eller hvem det var, der gav den Bibel, der blev afgørende for, at et menneske mødte Jesus? Vel kan jeg ej!

Jeg rammes igen af de ord, som Chris Wright formulerede på Lausanne-bevægelsens kongres i Cape Town i 2010: "Hvis vi som kirke og som kristne fortsat skal være en røst ind i vores samfund, må vi

blive 'hans folk'" - på engelsk HIS people, hvor "H" står for Humility - ydmyghed, "I" står for Integrity - integritet og hvor "S" for Simplicity - enkelthed.

Jeg rammes, fordi jeg ved, at jeg har bekymret mig om, hvem der fik æren for det, som skete. Om et godt resultat eller nyt initiativ blev forbundet med mig og min organisation. At det ikke altid har været nok for mig, at sagen blev fremmet, og mennesker fik lyst til at støtte og engagere sig i mission. Det var også vigtigt, at det var "min" organisation, der fik æren for det.

Jeg kan spejle mig i den bibelske historie. Den fortæller mig om Guds trofasthed, hans nåde og barmhjertighed og hans vilje til aldrig at opgive sin plan om frelse. Tak og lov for det! Men den samme historie fortæller mig også, at alt for ofte har den største hindring for Guds plan været Guds eget folk. Deres afgudsdyrkelse, egoisme og manglende ydmyghed. Også i den betydning er vi fortsat en del af Guds folk. Desværre! Den største hindring for, at Guds mission lykkes, og at mennesker finder ind i fællesskabet med ham, er fortsat Guds folk, som glemmer at være HIS people - hans folk. Derfor drømmer jeg også om og beder om, at vi, mennesker såvel som organisationer, som er engageret i Guds mission, må være præget af den ydmyghed, som gør, at vi tør sætte vore egne navne og logoer til side, så de mennesker vi ønsker at nå, får lettere ved at se sagen, se Guds mission og hans hjerte. At vi som menigheder og organisationer oprigtigt kan glæde os, når det går andre godt, når mennesker finder

ind på en vej sammen med Kristus eller får mod til at engagere sig i mission - også når det ikke sker gennem "min" organisation eller menighed.

Som Israelsmission er vi sammen med andre israelsmissioner og messianske menigheder med i netværket LCJE under Lausannebevægelsen. Det er jeg meget taknemlig for. Vi er meget forskellige og langt fra enige om alt. Men det er et fællesskab, som giver os anledning til at glæde os over det, Gud gør gennem de andre, og som tvinger os til selv at stille skarpt på det, som bringer os sammen, nemlig, at jøder også i dag har brug for Jesus. Hvad ville det gøre ved os som kristne organisationer og menigheder, hvis vi turde stille skarpt på, hvad vi alle ønsker og være mindre optaget af, hvem der fik æren? Ville vi, som Truman-citatet siger det, kunne udrette det utrolige? Måske ikke, men vi kan jo begynde med at øve os i ydmyghed og være medarbejdere på hinandens glæde. Gud til ære!

Bodil F. Skjøtt
Bodil Skjøtt, generalsekretær

Jesus vil give os levende vand

✠ REFLEKSION

*Nanna Forum Dideriksen,
kirkevolontør i Jerusalem*

For noget tid siden besøgte jeg Saligprisningernes Bjerg sammen med andre fra Den Danske Kirke i Jerusalem. Ved en lille dam var Johannes 7,37-38 hugget i sten: "Den, der tørster, skal komme til mig og drikke. Den, der tror på mig, skal det gå, som Skriften siger: "Fra hans indre skal der rinde strømme af levende vand"". Det er et dejligt vers, hvor Jesus kalder på os til at komme til ham, så han kan give os levende vand.

Lige ved siden af er der opstillet et andet skilt: "Water not for drink." (Vandet må ikke drikkes.) Det er lidt paradoksalt og sjovt. Jeg ved ikke, hvorfor skiltet er der. Måske for at undgå ødelæggelse eller besværligheder for dem, der passer haven. Jeg kender ikke grunden, men når jeg ser på mit eget liv og på kristne fællesskaber, sætter vi nogle gange sådan et skilt op overfor mennesker, som gerne vil lære Gud bedre at kende. Måske fordi vi synes, de gør det mere besværligt at være fællesskab. Eller måske fordi vi synes, de ændrer det. Fordi fællesskabet bliver anderledes med dem i det.

Jeg kan på den ene side sige: "Du er frelst af nåde alene", men med mit liv vidne om noget andet: "Du skal tale på en bestemt måde, opføre dig på en bestemt måde, blive som mig... inden du kan kalde dig kristen!" Jeg tror, at flere som overvejer at blive kristne kan blive stoppet i at tage det fulde skridt, fordi de oplever, der er meget, som skal være i orden, inden de kan komme til Jesus. Som kristen skal man være en pæn pige; altså helst ikke gøre for stort nummer ud af sig selv - hverken udseende eller væremåde, eller man må som kristen

kun grine af kristne jokes, eller før jeg kan være kristen, skal jeg kende de uskrevne normer, så som ikke sætte sig på forreste række til mødet i missionshuset...

Jesus møder os, lige som vi er. Med alle vores fejl og mangler. Vi skal ikke blive på en bestemt måde, før Jesus vil have med os at gøre. Dog er Jesus ikke færdige med os efter første møde. Nej, han ønsker at arbejde videre i os og gøre os mere kærlige. Forvandle os! Så når mennesker kommer til vores kristne fællesskaber, så er det måske ikke helt forkert, at de gerne skal komme til at opføre sig og tale på en anden måde og måske mere som mig? For hvis jeg har vandret sammen med Jesus i flere år, så er jeg forhåbentlig kommet til at ligne ham mere og mere.

Men det store spørgsmål er: Hvordan giver vi mennesker lov til at være lige præcis så langt, som de er i deres livsvandring? Hvordan byder vi mennesker velkommen til at vandre sammen med os, selvom de ikke er i lige "så god form" som os? Hvordan undgår vi at sætte skilte op med "Water not for drink", når folk tørster efter Jesus, så vi i stedet leder dem til det levende vand? For lige meget hvor langt man er på sin vandring, så har vi alle brug for det levende vand – vi har alle brug for Jesus! <<

Farvel til Bodil

– om Guds trofasthed og bibelsk optimisme

ARTIKEL

*Maria Strøm,
kommunikationsmedarbejder*

Efter elleve års tjeneste i Israelsmissionen takker Bodil Skjøtt af som generalsekretær. I den forbindelse er jeg hoppet på cyklen i retning mod Aarhus Vest for at tage en snak om den rejse, både hun og Israelsmissionen har været på det seneste årti. Da jeg smilende bliver inviteret indenfor til en kop te, er der mange steder, vi kunne begynde vores samtale. Men med Bodil er der ingen udenomssnak. "Hvad er det, Israelsmissionens arbejde skal måles på?" spørger hun og tilføjer "Kommer mennesker til tro? Møder jøder Jesus?" Denne hjertesag afspejler ikke bare Bodils engagement som generalsekretær, men er en passion, der på mange måder rækker ind i alle aspekter af hendes liv.

Messianske unge giver liv

Der er sket meget i den messianske bevægelse i den tid, Bodil har været engageret i Israelsmissionen. En ny generation af messianske jøder, der på mange måder fylder meget, er blomstret op, og det glæder hende meget. Denne voksende generation af unge reflekterer over, hvad det

vil sige at være en jesustroende jøde ind i et israelsk samfund, som de ikke distancerer sig fra, men ønsker at bidrage til og være en del af. Gennem de seneste år oplever flere messianske unge også, at medierne i stigende grad giver dem en platform, hvorpå de får lov at sætte ord på deres tro og tanker. Når der bliver arrangeret nationale ungdomslejre kan de tælle op til 400-500 deltagere, og det er en forandring, der står i klar kontrast til tidligere år.

Evangeliet handler om forsoning

Forsoning ind i den messianske bevægelse og ind i konflikten er i høj grad en hjertesag for Bodil. Israelsmissionen begyndte sit engagement i organisationen Musalaha helt tilbage i 90'erne, og forsoning har siden forsat med at være et helt centralt emne i Israelsmissionen. "Evangeliet handler om, at Gud har forsonet sig med os!" slår Bodil fast og fortsætter: "Vi må gøre evangeliet synligt og troværdigt og hjælpe vores partnere med at tage denne problemstilling op." Studenterarbejdet er én af de forbindelser, Israelsmissionen har, som også brænder for forsoning. Hvor de tidligere kun havde haft en ansat, tog de for nogle år siden et skridt i tro, og ansatte to fuldtidsmedarbejdere – en fra det arabisktalende miljø og en fra det hebraisktalende. De to ansatte har Israelsmissionen haft anledning til

at invitere med til Danmark, og det har givet et tættere forhold og mulighed for at bibringe noget inspiration. Bodil håber på, at denne kontakt i fremtiden vil kunne lede unge danskere til at møde unge israelere, og at det vil skabe gensidig inspiration.

"Vi må være tro mod det, vi står for"

Arbejdet med forsoning er på mange måder fyldt med udfordringer. De enkelte initiativer der har været på tværs af konflikten, har trænge kår. "Man får ikke point hos nogen, ved at sige, at man går ind for forsoning," reflekterer Bodil og tilføjer: "De, der står fast, gør det med en masse modvind." Det har på mange måder været svært at erkende, at det ikke er alle, der vil forsoning. Det skuffer, når selv Guds folk på tværs af konflikten køber det narrativ, det øvrige samfund fortæller. "Så kunne man tænke ved sig selv, om evangeliet ikke kan slå igennem? Er de ikke båret af en større forståelse af, at Gud har forsonet sig med os?" spørger

Bodil, men afslutter: "Vi må bare sige, at det kender vi også fra vores egen sammenhæng. Hvor er den perfekte menighed i en dansk sammenhæng?" Det samme gælder messianske menigheder og kristne palæstinensere, og det må vi forstå og anerkende i vores ønske om, at forsoningen havde bedre kår, end den har nu. "Når det er sagt, så må vi være tro mod det, vi står for. Spørgsmålet om forsoning vil jeg tillade mig at bringe op i enhver sammenhæng - også selvom jeg ved, det ikke er populært," tilføjer hun afslutningsvist.

"Frugten af vores engagement i Israel"

Det glæder Bodil på en særlig måde, at hun har fået lov til at se frugten af Israelsmissionens volontørarbejde i Israel. Det giver mennesker mulighed for at lære Israelsmissionens sag at kende og giver videre lyst til at engagere sig i arbejdet. Det er blandt andet kommet til udtryk i de præstefamilier, der er og har været i Jerusalem og Tel Aviv i de seneste år. "De har vandret sammen med Israelsmissionen og fået sagen ind under huden. Måske først som en sjov interesse, der er blevet til en kærlighed og så senere til et kald," fortæller hun. Præstefamilien i Jerusalem er familie for volontørerne og et ankringspunkt for danskere i Israel, og det har stor betydning ind i organisationen. "De er altafgørende for, at vi kan være den Israelsmission, vi er," slår Bodil fast. >>

Guds trofasthed er stor, og det er i høj grad det, jeg står tilbage med.

- Bodil Skjøtt

Foto: Arne Pedersen

Foto: Morten Hørning

▲ Øverst: Bodil Skjøtt omgivet af volontører, praktikanter og andre udsendte ved et langbord i en fortovsrestaurant i Tel Aviv.

Nederst: Bodil Skjøtt, som mange vil have oplevet hende: Fortællende. Her er det på en studietur med studerende fra Menighedsfakultetet.

Den brogede menighed Immanuelkirken i Tel Aviv har på mange måder været et satsningsområde det seneste årti. Her samles folk med vidt forskellige nationaliteter og baggrunde til gudstjenester og fællesskab. "Det er fantastisk at opleve al den forskellighed, Guds menighed rummer på jorden reflekteret i et sted. Man kan sige, at det er et mikrokosmos af Guds store mangfoldighed," fortæller Bodil. I samarbejde med Den Norske Israelsmission har de reflekteret over, hvad det vil sige at være en missionsorganisation med en luthersk baggrund, som kommer fra en tradition, hvor liturgi og ordnede forhold betyder noget, og hvordan det kan være et positivt bidrag ind i den messianske bevægelse. Det har skabt et frirum, hvor mennesker på en mere anonym måde kan opleve, hvad kristendommen indebærer. "Det glæder mig, og det passer på mange måder til vores engagement," smiler Bodil og tilføjer: "Det er et sted, vi bygger menighed."

En lille organisation med et stort netværk

Vender vi blikket mod Danmark, er det klart for Bodil, at fællesskabet med andre missionsorganisationer og Israelsmissionens Unge på TORVET i Aarhus har givet stor inspiration. Her er der på en særlig måde plads til at reflektere over mission og teologi. Hun oplever også, hvordan flere unge har taget Israelsmissionens sag til sig, og det er opmuntrende at være vidne til. Selvom Israelsmissionen er en lille organisation, har den et stort internationalt netværk, og det inspirerer også til at kæmpe videre for jødemission. "Selvom vi er små, er det fantastisk at opleve, vi kan bidrage med noget, andre sætter pris på. Jeg tror, det større internationale fællesskab skaber en langtidsholdbarhed i vores arbejde og engagement."

Vi har en historie, vi må fortælle!

Ser vi ti år længere ud i fremtiden, håber Bodil, at Israelsmissionen vil blive ved med at være trofast over for sine partnere. "Det er de relationer, vi har til mennesker, der gør, at vi har en fortælling at inspirere mennesker i Danmark med. Det er en fortælling, vi er forpligtet på at formidle." Israelsmissionen er ikke altid en let vare at sælge. Med konflikten og den politiske polarisering kan det være en udfordring at komme ind til sagen. Bodil håber, at Israelsmissionen i fremtiden kan være med til at skabe et rum, hvori Israelsmissionens sag bliver ved at give mening. "Guds trofasthed er stor, og det er i høj grad det, jeg står tilbage med," reflekterer Bodil afslutningsvist. Både i den store bibelske fortælling, men også i Israelsmissionens historie er der megen frimodighed at hente. "I tillid til ham tør jeg være optimist. Ikke på egne vegne, men fordi jeg ved, hvem Gud er". ◀◀

Foto: Wikimedia Commons

 Luther foran rigsdagen i Worms.

Luther og min jødiske tro på Jesus

ARTIKEL

*Yoel Ben David,
missionær i Jews for Jesus og
medlem af menighedsrådet i
Immanuelkirken*

Som barn i en traditionel jødisk familie i England kom jeg i synagogen. Jeg sad til *cheder* (undervisning i grundlæggende jødedom) hver weekend, og lærte bønnerne og skriftstederne til min *Bar Mitzvah*. Jeg husker stadig bønnebøgernes gamle brune papir og gåturen fra mit hjem til synagogen i *Hove*. Men udover nostalgien er det svært at sige, hvor meget jeg lærte eller tog med mig derfra. Hvorfor tog jeg ikke meget med mig videre i mit liv? Hvorfor følte jeg ikke loyalitet over for den vej, jeg var blevet oplært til at gå? Jeg tror, det var fordi, jeg blev opdraget i et individualistisk

Europa, hvor jeg lærte fra en meget ung alder, at *mit* liv handler om *mig*.

Mens jeg blev fortalt om min jødiske arv derhjemme og i synagogen, blev jeg aldrig set som en del af en særlig gruppe eller ansvarlig for en særlig gruppe af menneskers omdømme. Fjernsynet kommunikerede det samme som skolen, og helten var altid ham, der kunne overvinde gruppepressets lænker eller løsrive sig fra samfundets tilbageholdende bånd. Jeg tænkte på livet i forhold til, hvad *jeg* skulle gøre, hvad *jeg* skulle studere,

og hvad jeg skulle arbejde med. En artikel i New York Times *The Age of Individualism* beskriver årtusindeskiftets kulturelle tilbøjeligheder sådan her: ”*postpatriotisk, postfamilær og uforbundet*”. Jeg er godt nok ældre end årtusindeskiftet, men artiklen beskriver meget præcist, hvordan jeg tænkte som en ung mand.

Min jødiske mor repræsenterede den anden side af den kulturelle mønt i vores familie. Hun har altid set sig selv som en repræsentant for hendes kulturelle ophav – Israel og det jødiske folk generelt. Hun kæmper altid, som så mange fra hendes generation med nordafrikansk ophav, med at forstå dem, som vælger en anderledes vej uden at overveje hvilke konsekvenser, det kan have for deres familie eller omgangskreds. For personen, der er orienteret om sin omgangskreds, er det ikke en dårlig beslutning, at leve et liv, der er betragtet som tabu – det er en selvsk beslutning. Da jeg kom til tro på Jesus, var der ingen, der diskuterede, om det var sandt eller ej. Jeg blev bare set på med fortvivlelse og spurgt, hvordan jeg kunne gøre det mod min familie, mit jødiske folk og min mor.

Men da jeg udforskede min nye historie som en efterfølger af Jesus, fandt jeg rødderne til min individualisme. Lige siden jeg stødte på Luther som en ung troende, har det rystet mig, hvor lidt betydning vi vestlige individualister - og selv jødiske troende på Jesus - tillægger Luthers rolle i vores nutidige tænkning. Det var trods alt et individ, der stod foran *rigsdagen i Worms* og trodsede den romerske kirke. I Luthers forsvar appellerer han ikke kun til Skriften, men også til fornuften – til læsningen af Skriften. Han havde brug for at blive overbevist som individ og ikke bare overgive sig til gruppens vilje. Denne fornyelse ser vi finde sted i mange bibelkarakterers liv. Josija er en dreng, der som konge handler med stor ildhu for at bringe Toraen og Gud tilbage i sin tid. Haggaj er også et eksempel på en profet, der tog et standpunkt imod samfundets selviske ånd. Det var Luther, der begyndte en bevægelse, som kastede Europa ind i en kamp for at nationer, kirker og individer skulle søge Messias som adskilt fra magistratstyret.

Det var nedbrydelsen af den romerske kirke i Europa, der banede vej, ikke bare for sekularismen, men for alle slags tænkere, der forlod deres traditioner og åbnede op for andres tanker. Det er den intellektuelle integritet, der kommer fra individer, som søger deres plads i spektret af tanker, der har åbnet døren for, at jøder selv kan finde ud, hvem Jesus er.

For det jødiske folk har det været svært, og det fortsæt-

ter med at være svært grundet forfølgelse og had fra alle slags tænkere og stater. Det skubber os til at være indad søgende. Måske er en af grundene til, at mange overser Luthers plads i jødisk historie i dag, at han kun bliver læst for hans had og aldrig hans evne til at se udover det etablerede og finde tro.

Dette forhold burde også få Jesu kirke til at reflektere over, i hvor høj grad vi tillader vores menighedsmedlemmer at være individer. Opfordrer vi til innovation og kreative tanker? Eller forlanger vi lydighed mod etablerede former for tilbedelse såvel som bibelske sandheder? Med disse tanker siger jeg ikke, at Luther var en vesterlænding fra det 21. århundrede. Han ønskede ikke at splitte kirken, som den ellers fremstod. Men til sidst havde han ikke noget valg. Alligevel søgte Luther ikke at genskabe den kirkelige institution i sit eget billede, men han så vigtigheden af en etableret liturgi og de traditioner, som kom fra apostolsk og bibelsk ophav. Hans tænkning påvirkede selv Thomas Cranmer og ”The Book of Common Prayer”, der bragte reformationstanke ind i England gennem liturgien.

Som vi bevæger os ind i fremtiden har vi nogle vigtige spørgsmål at stille i lyset af den historie, vi efterlader os i spor bag os. Pendulet er svunget for langt i retningen af individualisme de seneste år, og

mange er begyndt at lægge mærke til dets ødelæggende indflydelse og ikke kun dets åbne døre. Hvordan vil vores verden ændre sig i fremtiden? Er vi, kirken, klar til, at pendulet svinger i ny retning? Men hvor vil det svinge hen nu? Mens vi puster støvet af ubrugte salmer og går hjem fra kirke, spørger vi os selv – hvad tog folk med hjem?

Lad os derfor slutte os til Luther 500 år fra den dag, han brød lænkerne, der pinte hans verden, og søge Guds fornyelse i vores liv, familier og kirker. Jeg har skrevet en kollekt nedenfor, og du kunne måske overveje at bede den sammen med mig med dette in mente.

Almægtige Gud, du, som forvandler kongers hjerter og fornyer præsters tro, kald os, dine tjenere, til at følge dig med modige hjerter og ydmyge sind, som du gjorde med din tjener Martin Luther, gennem den nåde, du gav til ham og den nåde, du giver til os i din søn Jesus Kristus og i Helligånden. Amen.

◀ “Opfordrer vi til innovation og kreative tanker? Eller forlanger vi lydighed mod etablerede former for tilbedelse såvel som bibelske sandheder?” spørger Yoel Ben David i refleksion over sin lutherske tro.

Forsoning

begynder med generøs teologi

ARTIKEL

*Arne Pedersen,
kommunikationssekretær.*

I sommers besøgte den teologiske sværvægter, Chris Wright, Danmark, og vi benyttede chancen for at interviewe ham om Bibelen som Guds store fortælling, og om hvorfor det er vigtigt, vi som kristne ser Bibelen som sådan. Vi spurgte ham også om, hvorfor han er så optaget af forsoning mellem kristne palæstinensere og Jesus-troende jøder.

Der findes en historie fortalt af rabbi Akiva for mange år siden:

En rabbiner vandrede takkefuld på vejen. Uden at opdage det nærmede han sig byen og sit bestemmelsessted, og da det var aften og mørkt, havde vagten svært ved at se rabbineren i mørket. Vagten råbte rabbineren an med ordene: "Hvem er du? Hvad laver du her?!" Rabbineren standsede, så op på vagten og spurgte tilbage: "Hvad får du i løn?" Vagten blev overrumplet over spørgsmålet og ville ikke svare, men da rabbineren nødte ham, gav vagten ham til sidst et tal, hvorpå rabbineren sagde: "Jeg vil betale dig det dobbelte for at komme hjem til min dør hver eneste morgen og stille mig præcis de to spørgsmål."

For Chris Wright er det helt essentielt, at vi ser Bibelen som Guds store fortælling. "Hvis vi glemmer, at Bibelen er Guds fortælling, kan vi let komme til at glemme, hvilken historie vi egentligt lever i," mener Chris Wright og fortsætter: "Og når vi glemmer vi lever i Guds fortælling – og lader os forme af den – bliver vi i stedet formet af kulturens fortællinger og myter. Vi lever vores liv i disse fortællinger – frem for i Bibelens."

Hvem er jeg, og hvad laver jeg her?!

Det er for Chris Wright helt afgørende i forhold til de to spørgsmål ovenfor: Hvem er jeg? Hvad laver jeg her? For kulturens og samtidens fortællinger giver helt andre svar på disse to spørgsmål, end Guds fortælling i Bibelen. Hvem vi er, er et spørgsmål om identitet, og spørgsmål om hvorfor vi er her, er et spørgsmål om mission. For at finde svar på begge spørgsmål, må vi lede i de gammeltestamentlige skrifter, siger Chris Wright.

CHRIS WRIGHT

Christopher J. H. Wright er nordirsk teolog og leder af afdelingen for international mission på Langham Partnership i London, hvis hovedfokus er "at udruste den globale kirke." Han har desuden været missionær i Indien gennem en årrække og er en stor teologisk kapacitet i Lausannebevægelsen, hvor han blandt andet er hovedforfatter på Cape Town Erklæringen fra 2010.

"Gud kaldte Abraham til at være en velsignelse. Det er stadigvæk vores opgave, som Guds folk."

- Chris Wright

"For os, der er kristne, er Guds fortælling ikke blot én fortælling ud af mange, men fortællingen," pointerer Chris Wright. "Det giver os en forklaring på universets tilblivelse, om menneskets problem og hvad Gud gør ved det – og så peger den fremad og giver os håb," understreger han. "Når vi skal finde ud af, hvem vi er, bliver vi nødt til at gå længere tilbage end pinsedagen, som den er beskrevet i Apostlenes Gerninger. Vi er nødt til at gå helt tilbage til Abraham og se, at vi som kristne er blevet indlemmet i Guds folk, hvis opgave det altid har været at samarbejde med Gud i hans mission til verden."

Guds folk skal være en velsignelse

Chris Wright mener, det er vigtigt først at afklare, hvem vi er, for at kunne afklare, hvad vores opgave er, mens vi lever her på jorden. "Hvis det er sandt, vi er Guds folk, må det også være vores opgave, vores mission, at leve med Guds formål for øje," fastslår han. "Gud kaldte Abraham til at være en velsignelse. Det er stadigvæk vores opgave, som Guds folk," forklarer Chris Wright. I den sammenhæng er det helt afgørende dels at proklamere evangeliet, men også at leve et liv, som kan vise samfundet, hvad det vil sige at tilhøre Gud. "Det har altid været gudsfolkets opgave at være vidner om den levende Gud," siger han og tilføjer: "For os som kristne indebærer det naturligvis også at fortælle om, hvad Gud har gjort for os gennem Kristus og samtidig leve et liv, som sandsynliggør et sådan evangelium. Kort sagt kan man vel sige, at kirken eksisterer for at vise, der er en anderledes måde at leve sit liv på som menneske. Et liv præget af forsoning og kærlighed og velsignelse."

Vi er ét

Forsoning er også helt central i Guds fortælling, mener Chris Wright. "Forsoning er hjertet i evangeliet. Paulus understreger meget kraftigt – fx i Efeserbrevet – at det ikke blot handler om forsoning mellem Gud og mennesker, men også mellem mennesker. Kristne, som ellers ville være adskilt af fx race eller hudfarve, er nu ét i Kristus, og Paulus formaner os til at holde fast i den enhed. Og som kristne er det helt essentielt, vi tager del i og opmuntrer andre til at tage del i denne forsoning," understreger han.

Derfor er Chris Wright også dybt involveret i et forholdsvist nyt netværk under Lausannebevægelsen, kaldet LIRIP (Lausanne Initiative for Reconciliation in Israel-Palestine; Laussannes initiativ til forsoning i Israel-Palæstina). "Det er egentligt en gruppe venner, som mødes og taler sammen," forklarer han om netværket, som har rødder tilbage til Laussannes store verdenskongres i 2010. Det blev mere konkret, da Chris Wright blev inviteret til en konference på Vestbredden af Munther >>

Foto: Arne Pedersen

Foto: Christian Medom

▲ *“Kan vi skabe plads til hinanden indenfor vores eksisterende teologi omkring landet og udvælgelse? Kan vi have en generøs teologi, der er åben, selv hvis den adskiller sig fra andres?” spørger Chris Wright. Her er det Richard Harvey (messiansk jøde) og Munther Isaac (kristen palæstinenser) som er i dialog og forsøger at give plads til hinanden.*

Isaac, som er luthersk præst og kristen palæstinenser. ”Her mødte jeg en del Jesus-troende jøder, som også havde takket ja til invitationen. De kom til at betale en høj pris for at være med på en konference arrangeret af kristne palæstinensere på Vestbredden,” fortæller Chris Wright. Han blev slået af situationen, hvor der både var kristne palæstinensere og Jesus-troende jøder til stede. ”Der er jo nok at være uenige om,” mener Chris Wright og fortsætter: ”Men det var der altså også på Paulus’ tid, når det kom til spørgsmålet om, hvordan troende jøder og ikke-jøder skulle være i menighed sammen. Spørgsmålet om sabbatten, rent og urent og mange af de andre forhold, som er med til at konstituere jødisk identitet, var potentielle konflikter.” I dag er det spørgsmålet om land og løfter, som er omdrejningspunktet for meget af konflikten mellem palæstinensere og israelere.

Gammel Testamente er ikke en geopolitisk plan

”Jeg har sympati for de af mine messiansk-jødiske venner, som mener, at den moderne stat Israel er et resultat af Guds trofasthed og opfyldelse af løfter i det Gamle Testamente,” forklarer Chris Wright. Alligevel tilføjer han: ”Men jeg mener på samme tid heller ikke, at vi bare kan tage det Gamle Testamente og bruge det som en geopolitisk plan i forhold til, hvem der har ret til hvilke landområder i Mellemøsten.”

Det er et utroligt svært spørgsmål at navigere i, mener Chris Wright, og det er derfor, det er så vigtigt, at mennesker fra begge sider af konflikten mødes og taler sammen. For at lytte til hinandens fortællinger. ”Det er svært for parterne at mødes, fordi der er så stor forskel på dem – både hvad angår teologi, politik og

økonomi. De har grundlæggende forskellige fortællinger om, hvad situationen er i landet og området – og hvorfor og hvordan situation er blevet, som den er. Alligevel tror begge parter på Jesus,” fortæller han.

”Kort sagt kan man vel sige, at kirken eksisterer for at vise, der er en anderledes måde at leve sit liv på som menneske. Et liv præget af forsoning og kærlighed og velsignelse.”

- Chris Wright

Forsoning handler om discipelskab

Netop det sidste er væsentligt i forhold til det statement, der kom fra netværket, i forbindelse med deres møde på Cypern i 2016. ”Når man læser Lanarca-statement, handler det egentligt blot om helt grundlæggende discipelskab,” forklarer Chris Wright, men karakteriserer alligevel udtalelsen som ”et lille mirakel”. ”Det, den egentligt ’bare’ siger er: Hvis vi begge er efterfølgere af Jesus, så lad os interagere og have en relation til hinanden, som Jesus fortæller os, vi skal have. Det betyder, vi skal lade være med at lyve om hinanden, ligge i strid med hinanden, skændes og dæmonisere hinanden. Lad os i det mindste tale sandt om hinanden og lytte til hinanden. Hvad Larnaca vil gøre er at sætte nogle rammer for interaktion med hinanden. Det er i sig selv et profetisk tegn,” mener Chris Wright.

Brobyggende teologi

For Chris Wright er Lanarca-statement et konkret eksempel på det, han kalder brobyggende teologi og praksis. ”Målet og håbet med forsoningsarbejdet er jo at bygge broer i stedet for mure; at nå frem til en brobyggende fortælling,” fastslår han og fortsætter: ”Man må spørge sig selv: Kan vi skabe plads til hinanden indenfor vores eksisterende teologi omkring landet og udvælgelse? Kan vi have en generøs teologi, der er åben, selv hvis den adskiller sig fra andres?” spørger Chris Wright.

På den ene side kan man have den jødisk-israelske eller messiansk-jødiske fortælling, som understreger, at den moderne stat Israel er en opfyldelse af Guds løfter til folket, og derfor har den jødiske befolkning ret til dette landområde. Til det vil nogle palæstinensere så indvende: Vi har boet her de sidste par tusind år, og jeg kan spore min familie flere hundrede år tilbage. Så hvordan kan I sige, at dette er jeres land? Ind i denne problemstilling foreslår Chris Wright en generøs tilgang: ”Situationen kan enten føre til et sammenstød

og en konklusion om, at der ingen chance er for, at de kan mødes. Eller man kan se det fra et andet perspektiv. Jeg kan fx sige til mine jødiske venner: Okay, jeg forstår dig, når du siger, at dette er landet, dine forfædre blev lovet. Men selv i det Gamle Testamente gav Gud plads til mennesker i landet, som ikke var israelitter, som var de fremmede og vejfarende. Kan du så ikke i din teologi om landet gøre plads til den virkelighed, at det palæstinensiske folk er her? Du behøver ikke acceptere deres teologi om landet, for at gøre plads til dem i din teologi om landet. Og jeg vil sige til mine palæstinensiske venner: Ja, selvfølgelig har du levet i dette land i generationer, og de ideer som der blev givet udtryk for i den tidlige zionistiske bevægelse, som sagde, at der var et folk uden et land og et land uden folk, er ikke rigtig, for der boede jo allerede nogen. I har en anden teologi om landet end jeres jødiske brødre og søstre, men kan I gøre plads til, indenfor jeres teologi, at Gud faktisk har bragt det jødiske folk tilbage til dette stykke land og skabt denne stat kaldet Israel? Og i jeres teologi have plads til Guds suveræne forsyn, hvor han har skabt denne geopolitiske virkelighed? Kan du i din teologi gøre plads til det jødiske folk som en del af dette land?”

”Selvfølgelig både kan og skal vi have tolkningsdiskussioner, men vi må interagere med hinanden med generøs teologi.”

- Chris Wright

Vi må interagere med generøs teologi

Chris Wright understreger også vigtigheden af, at ingen af parterne skal føle, at de er nødt til at give køb på deres teologiske overbevisning: ”Selvfølgelig både kan og skal vi have tolkningsdiskussioner, men vi må interagere med hinanden med generøs teologi. Kun på den måde kan vi have håb om at ende med to teologier som ikke støder sammen, men er villige til at give plads til hinanden,” slutter han.

En ny retning

ARTIKEL

Guro Kvakestad,
redaktør af magasinet Først

Omer Klein voksede op i en sekulær, velstående familie, hvor religion og åndelig søgen aldrig var et tema. Men en bombe, et syn og nogle missionærer fra Skandinavien fik ham til at skifte kurs. Her er hans historie.

Jeg kom til tro i 2011. Jeg var først med i en messiansk menighed i Tel Aviv, men der blev splittelse. Så jeg begyndte at se mig om efter et andet sted at gå i kirke, men fandt ikke noget fællesskab jeg trivedes i. Det var som om Gud hele tiden lukkede døren. Helt tilfældigt "faldt" jeg over Immanuelkirken.

Som en familie

Egentligt var vi et umage par, eftersom jeg hverken var interesseret i en traditionel kirke eller i den lutherske udgave af kristen tro, og jeg blev chokeret første gang jeg så præsten i den traditionelle præstekjole. Jeg ville simpelthen ikke have noget med sådan et kirkesamfund at gøre. Det som efterhånden fik mig til at ændre mening, var fællesskabet, og måden jeg blev modtaget på. Lige fra første møde mærkede jeg en fornemmelse af at høre hjemme; at være en del af en stor familie. Det havde jeg ikke oplevet i nogen af de andre menigheder, jeg havde opsøgt. Her fandt jeg et fællesskab, som var ungt og dynamisk; inkluderende og udadvendt. Der var en enhed og et fokus på Guds ord, jeg ikke havde set andre steder. Samtidig var det en tydelig international menighed, hvilket tiltalte mig meget.

Mange penge; lidt kærlighed

Men for at begynde med begyndelsen: Jeg blev født i Rishon Letsion – en by lidt uden for Tel Aviv – i en velstående familie. Økonomisk manglede vi aldrig noget, men jeg så mine forældre meget lidt, da de var optaget af at arbejde og rejse. De var begge meget ambitiøse og karriereorienteret, og det gik selvfølgelig ud over familielivet. Der var ingen til at opdrage os; ingen til at give os kærlighed; ingen til at opmuntre og vejlede os som forældre skal. Jeg husker, at jeg tænkte ved mig selv, at det var fint ikke at have økonomiske bekymringer, men kunne vi måske have lidt færre penge og lidt mere omsorg?

Religion var aldrig et tema hos os, selvom det hele tiden lurede i baggrunden. Mine bedsteforældre var religiøse – meget religiøse – og vi plejede at tilbringe ferierne hos dem. Der lærte jeg om jødisk tro, men kun på et teoretisk plan, for de praktiserede ikke. Så religion havde aldrig en fremtrædende plads i mit liv. Og hvis jeg skal være ærlig, brød jeg mig faktisk heller ikke om det aspekt ved tilværelsen. Det handlede om videospil, shopping, skole og venner.

Libanon

Jesus og kristen tro anede jeg også meget lidt om, bortset fra det vi havde lært i skolen, og det var meget sparsomt. Alle skal lære om de forskellige religioners historie, men der bliver ikke diskuteret teologi. Det nærmeste jeg kom nogen interesse for religion, var da min familie rejste til Italien og besøgte Vatikanet i forbindelse med min bar mitzva. Jeg syntes, paven havde så fint tøj, og jeg spurgte, om jeg ikke også måtte få sådan noget. Det måtte jeg ikke.

Da jeg var færdig med skolen, skulle jeg, som enhver anden ung i Israel, aftjene værnepligten. Min enhed blev udstationeret i Gaza. Heldigvis var der ikke konflikt på det tidspunkt, og efter tre år havde jeg afsluttet min tid i hæren. Men i 2006 udbrød der krig mellem Israel og Libanon, og jeg blev indkaldt til reserven. Da var det allerede nogle år siden, jeg havde afsluttet værnepligten, og som en del af reserven havde vi ikke fået regelmæssig træning for at vedligeholde vores evner. Oveni blev krigen heller ikke håndteret særligt godt af myndighederne.

Et syn

Vores enhed blev placeret lige nord for Metula. Vi rykkede nordpå, men en dag var der en bombe i sandet, vi ikke opdagede. Den eksploderede, flere blev dræbt og jeg mistede synet. Jeg blev evakueret til sygehuset, og min tid som soldat var forbi. Men da jeg lå der, halvvejs

bevidstløs i sygesengen, havde jeg et syn. Jeg så Jesus stå ved fodenden af sengen. Han sagde to ting til mig: ”Du bliver helt rask og får synet igen.” Og: ”Jeg elsker dig!” Jeg havde som sagt ikke haft meget med religion eller åndelighed at gøre, men jeg vidste, det var Jesus, som stod der.

Flere uger og operationer senere blev jeg udskrevet fra sygehuset med 50% af synet i behold. Episoden med Jesus lå hele tiden i baghovedet, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulle stille op med den, og langt mindre hvordan jeg skulle fortælle det til familie og venner. Ingen ville tro mig. Jeg troede knapt på det selv. Så jeg fortsatte med livet som før Libanon-krigen: job, familie og venner, og glemte mere eller mindre synet.

Tog imod Jesus

Lige til en dag hvor jeg var i shoppingcenteret i byen og mødte nogle missionærer fra Skandinavien med t-shirts, hvor der stod: ”Jesus elsker dig!” Jeg blev overrasket, og huskede pludseligt synet jeg havde haft på sygehuset. Det her bekræftede min oplevelse på sygehuset; det var ikke mig, som så syner; der var tydeligvis også andre mennesker, som kendte denne Jesus, og som mente, at han elskede dem. Jeg gik over til dem og fortalte dem om min oplevelse. De blev naturligvis meget begejstrede og satte mig i kontakt med præsten fra deres menighed. Der tog jeg imod Jesus og lod mig døbe tre måneder senere.

Om jeg havde nogle indvendinger mod at tro på Jesus? Normalvis vil det ikke falde en naturligt, som er jødisk, at ”gå over til den kristne tro” på grund af alt det, som er sket i kristendommens navn mod det jødiske folk. Det bliver regnet som det ultimative svigt, hvis du konverterer. Men for mig var der ikke tale om kristendom i traditionel forstand. Det var mere en logisk følge af alt det, som var sket tidligere i mit liv. For det første var jeg heldig overhovedet at være i live. Hvorfor var det mig, som overlevede bomben og ikke de andre i min enhed? For det andet havde jeg dette syn på sygehuset. I udgangspunktet troede jeg ikke på sådan noget, men oplevelsen var for virkelig til at affeje som noget skørt og tosset. For det tredje så jeg disse t-shirts, som havde præcist det samme budskab, som jeg fik i synet. Hvordan kunne jeg ignorere disse tegn? For mig blev det de argumenter, jeg havde brug for.

I dag er Omer en del af menigheden i Immanuelkirken. ”Her har jeg fundet min familie,” fortæller han. ◀

Foto: David Serner

Overraskende møder

ARTIKEL

*David Serner,
præst ved Den Danske Kirke
i Jerusalem*

”Er der noget særligt I spiser på Yom Kippur?” Sådan blev Bent Melchior mødt og spurgt af Biskop Plum, der var biskop over Lolland-Falsters stift i 1943. Biskoppen var et overraskende møde for familien Melchior, der opdagede et kristent menneske, der viste omsorg uden bagtanker. Plum var ikke optaget af at ”gøre kristen”, men at hjælpe jøderne til at forblive jøder for: ”Jøder skal være jøder”. Selve biskoppens spørgsmål vidner dog om, at biskoppen ikke har vidst særligt meget om jødisk praksis, da Yom Kippur er en dag med bøn og faste.

Den dag på Lolland har fulgt Bent Melchior hele livet i hans relation til de kristne og har betydet meget for hans virke som senere overrabbiner. Om end biskoppen havde misforstået Yom Kippur havde hans hjertes ønske brudt barrierer ned og skabt en begyndende forståelse.

Det fik mig til at tænke på de overraskende møder, der

dukker op i vores liv, og som kan stritte i alle retninger. Bent Melchior fortalte historien til en fejring af redningsaktionen af jøderne i oktober 1943, som blev arrangeret i en by lige nord for Tel Aviv. Til arrangementet gik en mand forbi mig og lod blikket hænge ved vores familie lige et par sekunder længere end, hvad man normalt gør. Det fik mig til at sige hej til manden, jeg ikke havde mødt før. Han skyndte at sætte sig ned og spurgte på tillært dansk, om vi havde mødt hinanden før, hvilket jeg afkræftede. I forbindelse med en opdatering af en bog som Caspari Centeret arbejder på, har jeg brug for at snakke med en af de messianske ledere i Israel. Jeg havde forsøgt at tage kontakt til ham, men var ikke kommet igennem. Efterhånden som samtalen skred frem med den mand, der nu sad ved siden af mig, gik det op for mig, at det var den selvsamme messianske leder, jeg tidligere uden held havde forsøgt at kontakte. Det fyldte mig med undren og med glæde. For dér, midt i en sal fyldt med danske jøder, sad der også Jesus-troende jøder iblandt. Jeg har været til mange dansk-jødiske

◀ Tidligere overrabbiner Bent Melchior blev mødt på en accepterende måde af biskop Plum, hvilket fik stor betydning for Melchiors videre virke som overrabbiner.

➤ Hyrdebrevet, som blev udsendt af Københavns biskop, blev læst op i mange af landets kirker den 3. oktober 1943. Axel Torm, Israelsmissionens daværende sekretær, var sognepræst i Møgenstrup og Næstelsø, syd for Næstved. På Israelsmissionens årsmøde i 1989 fortalte han følgende om Hyrdebrevet og oplæsningen heraf ved gudstjenesten: "Det udsendtes hemmeligt – for ikke at blive opsnappet – ved unge stafetter til nogle tillidsmænd rundt om i stifterne. En af dem, en god ven i et nabosogn, der ofte kom i Næstelsø Kirke, ringede til mig lørdag aften før en konfirmationsdag i Møgenstrup. Han bad mig om ikke at gå hjemmefra søndag, før jeg havde hørt fra ham. Jeg anede, hvad det drejede sig om, og ventede, selv om jeg kom lidt for sent af sted. Den konfirmation glemmes næppe i Møgenstrup. Kirken var fyldt også med mange kirkefremmede. Da jeg på prædikestolen begyndte med at sige, at der var kommet brev fra vor biskop, rejste alle sig spontant. Også de anede, hvad det indeholdt, og tilsluttede sig det."

arrangementer i min tid hernede uden at møde ham, og så dukker han op på et aldeles uventet sted.

Bent Melchior nævnte biskoppernes hyrdebrev i 1943, der dengang skulle læses op i alle landets kirker. Et brev fra en religiøs instans til forsvar for "anderledes troende". Hyrdebrevet bekræfter Jesu jødiske afstamning, Det Gamle Testamente fremhæves, jødeforfølgelse benævnes som værende imod det budskab om næstekærlighed, som Jesu kirke er sat i verden for at forkynde. En forkyndelse der ikke kender personanseelse. Brevet afsluttes med at nævne den dansk-kristne retsbevidsthed, der ikke kan gøre etnicitet eller religion til grundlag for berøvelse af rettigheder.

Brevet er en påmindelse til os igen i dag. I Israelsmissionen har vi altid støttet jøderne i at være jøder - som biskop Plum udtrykte det. Vi har også altid villet fortælle dem om Jesus, og at man ikke bliver mindre jødisk at tro på ham - tværtimod! Lad os derfor frimodigt bede

Roskilde Bispeembede

Landets Biskopper har under 29. Sept. d. A. gennem Departementscheferne tilstillet de ledende tyske Myndigheder en Skrivelse af følgende Indhold:

Den danske Kirkes Stilling til Jødespørgsmaalet.

Overalt, hvor der rejses Forfølgelse af Jøder som saadanne af racemæssige eller religiøse Grunde, er det den kristne Kirkes Pligt at protestere derimod.

1. Fordi vi aldrig vil kunne glemme, at Kirkens Herre, Jesus Kristus, fødtes i Bethlehem af Jomfru Maria i Følge Guds Forjættelse til hans Ejendomsfolk, Israel. Jødefolkets Historie indtil Kristi Fødsel rummer Forberedelsen til den Frelse, Gud har beredt alle Mennesker i Kristus. Dette kendetegnes ved, at det gamle Testamente er en Del af vor Bibel.

2. Fordi Forfølgelse af Jøder strider mod den Menneskeopfattelse og Næstekærlighed, som er en Følge af det Budskab, Jesu Kristi Kirke er sat til at forkynde. Kristus kender ikke Personsanseelse, og han har lært os at se, at ethvert Menneskeliv er dyrebart i Guds Øjne. Gal. 3.28.

3. Fordi det strider mod den Retsbevidsthed, som raader i det danske Folk, nedfældet i vor dansk-kristne Kultur gennem Aarhundreder. I Henhold hertil har alle danske Statsborgere efter Grundlovens Ord lige Ret og Ansvar for Loven og Religionsfrihed tilsikret. Vi opfatter Religionsfrihed som Ret til at udøve vor Gudsdyrkelse efter Kaldelse og Samvittighed og saaledes, at Race og Religion aldrig i sig selv kan blive Anledning til, at et Menneske berøves Rettigheder, Frihed eller Ejendom. Uanset afvigende religiøse Anskuelser vil vi kæmpe for, at vore jødiske Brødre og Søstre bevarer den samme Frihed, som vi selv sætter højere end Livet.

Der findes hos den danske Kirkes Ledere en klar Forstaaelse af vore Forpligtelser til at være lovlydige Borgere, som ikke utidig sætter sig op mod dem, der øver Myndighed over os, men samtidig er vi i vor Samvittighed bundne til at hævde Retten og protestere mod enhver Retskrænkelse, derfor vil vi i givet Fald utvetydig vedkende os Ordet om, at vi skal adlyde Gud mere end Mennesker.

Paa Biskoppernes Vegne

H. Fuglsang Damgaard

29/9 1943.

Foto: 2252222222222222

om, at de må finde den jødiske messias, forblive jøder med jødisk identitet, men med vores fælles trosgrundlag forankret i det jødiske Ny Testamente. Vi har brug for jøderne til at minde os om vores rødder; til at minde os om hvor vi kommer fra, og hvad vores liv peger heni mod. Vi har ikke brug for rabbinsk jødedom som påmindelse, men for folket. Vi har ikke brug for staten Israel, men for Abrahams sønner. Vi må støtte, at "jøder skal være jøder" – i al den diversitet det betyder – og som aftenens møde bekræftede for mig, så er Jesus-troende jøder fuldt ud en del af den jødiske historie og identitet, som vi som kirke har brug for.

Marketingansvarlig fundet

Benjamin Gertz Olsen er ansat som marketingansvarlig per 1. januar 2018. Benjamin ser frem til udfordringen: "Jeg vil rigtig gerne arbejde i Israelsmissionen, fordi jeg har lyst til at bruge min faglighed i et arbejde, som er større end mig selv," fortæller han. "Men det bliver også en spændende udfordring at se, hvordan jeg kan bruge min faglighed optimalt i en organisation som Israelsmissionen," slutter han. Benjamin Gertz Olsen er 31 år gammel, kommer oprindeligt fra Fredericia, men har boet i Aarhus de seneste 10 år. Han betegner sig selv som eventyrlysten og en der elsker at lære nyt og møde nye mennesker. Vi er rigtig glade for at kunne byde ham velkommen i Israelsmissionens. 1. januar kan vi også byde velkommen til Maria Strøm som begynder som redaktionssekretær og til Joakim Hjort, der skal være kommunikationsmedarbejder. Begge på deltid.

Valg til landsstyret

14. april 2018 afholder Israelsmissionen årsfest sammen med de andre grundlæggere af TORVET, Promissio og Menighedsfakultetet. Om formiddagen vil vi afholde det formelle omkring årsmødet, hvilket indbefatter valg til landsstyret. Her er Krista Rosenlund Bellows på valg, og hun modtager genvalg. Forslag til andre kandidater skal være landsstyret i hænde senest 14. januar 2018. Se formalia omkring opstilling på israel.dk. Heinrich Pedersen er valgt af landsstyret, og hans periode udløber i 2018. Han modtager ikke genvalg. Landsstyret arbejder på at finde en afløser.

Ny serie på bloggen – Ugens tora-portion

I den jødiske tradition læser man de fem mosebøger - Toraen - i synagogen over ét år. Hver uge er der altså en "portion" af Toraen, man skal læse.

I oktober begyndte et nyt "synagogeår", og i den anledning er vi i Israelsmissionen begyndt at poste tanker om ugens Tora-portion på vores blog, blog.israel.dk.

Mange forskellige vil skrive med, og vi håber du vil bruge anledningen til at stoppe op og læse med.

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge indbyder til

VAGTSKIFTE

MANDAG DEN 15. JANUAR KL. 14-17 PÅ TORVET,
KATRINEBJERGVEJ 75, 8200 AARHUS N

I anledningen af at Bodil Skjøtt stopper som generalsekretær i Israelsmissionen og at der samtidig begynder hele tre nye medarbejdere i både Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge, vil vi gerne invitere til vagtskifte på TORVET i Aarhus.

Velkommen til en festlig dag!

Kursus i Israel: Jesus the Jew

Caspari Center afholder kursus for teologer, præster, missionærer og andre fra 23. april til 4. maj 2018. Kurset har overskriften "Jøden Jesus" og fokuserer på, at da Gud valgte at blive som en af os, gjorde han det i en helt konkret kulturel kontekst: Israel i det første århundrede. Kursets hovedformål er at bevidstgøre os om, at vi må forstå hvad evangeliet betød i den første kontekst for at kunne formidle det klart ind i vores egen nuværende.

KAPOOW! #dufårguldmedhjem

Guldregn gør en forskel så det basker!

Guld er mange ting - og lad os lige nævne nogle af dem. Guld er hver eneste teenager her, de (næsten) daglige skøre indfald, venner for et år (og for livet), sport så du sveder, gejst over Gud så du hopper og glæde så du ... ja, hopper igen!

Derfor siger vi #dufårguldmedhjem!
Kan du mærke, det kalder?

Oplev KAPOOW og læs mere om guldet på djurslands.dk

Påskens Israel

27. marts - 3. april

At fejre påske i Israel er noget helt specielt!
Du mærker den særlige intensitet over byen,
hvor påskens begivenheder fandt sted.
Tilmeld dig allerede nu!

Læs mere på
www.felixrejser.dk/il-paaske.
Nyt katalog udkommer d. 19.
december, bestil på 7592 2022.

Mød os!

Bestil forkyndelse, foredrag,
bibeltimer, påskemåltid mm.

- læs mere på israel.dk/forkyndelse

Da klichéen pludselig gav mening

BAGSMÆK

Anne Sofie Debel,
missionspilot

”Den korteste afstand mellem to mennesker er et smil.” Vi har alle hørt den før. Det virker så banalt, en kliché og noget som ikke altid passer, men når man står på et sygehus med en mor, hvis datter ligger på operationsbordet, og man ikke taler samme sprog – så forstår man pludselig betydningen af et smil.

Organisationen Shevet Achim i Tel Aviv hjælper hjerte-børn fra landene omkring Israel med at få deres operationer i Israel. Vi har besøgt organisationen som et led i vores missionspilot-ophold.

Da vi ankom havde de 15 børn i landet, de skulle hjælpe. De har aldrig haft så mange børn på samme tid før, så de var presset, men meget taknemmelige for, at vi kom.

De børn som ikke var på hospitalet, boede med deres familier i en lejlighed ved siden af os.

Vores arbejde bestod bl.a. af forskellige rengøringsopgaver, lege med de børn, som ikke var på sygehuset og lave mad.

Selvom det nemt kunne komme til at føles både intetsigende og lidt ensformigt for tredje dag i træk at tørre køkkenbordet af, gøre badeværelser rene og vaske gulvet var det slet ikke sådan. Det praktiske arbejde, vi gjorde, var til kæmpe hjælp, og vi vidste, at når vi gjorde det, var der tid til at andre fra teamet kunne tage med

på sygehuset, og hjælpe de børn, der var der.

Fællesspisning med familierne

Vi fik alle mulighed at komme med på sygehuset en dag. Her fulgte vi mødre og deres børn til operation, ventede sammen med mødrene og underholdte de børn, som var indlagt. Børnene og mødrene forstod minimalt engelsk, og vi forstod ikke et hak kurdisksk, så alt kommunikation måtte foregå via fagter. Men på trods af det, var det utroligt at mærke, hvor nemt der blev skabt et bånd – en relation. Familierne var på et fremmed sygehus, i et fremmede land – det eneste de havde at klynge sig til var organisationen. Deres glæde og taknemlighed kunne vi tydeligt mærke.

Selvom det ikke var en af mine kære, som lå på operationsbordet, kunne jeg sætte mig i de pårørendes sted. Derfor var lettelsen også stor, da jeg så det lille barn vågne op på intensiv, og morens glædestårer strømme ned af kinderne; operationen var gået godt!

Hver aften inden aftensmad delte vi, hvad der var sket i løbet af dagen med hinanden. Det var enormt stort at få lov til at føle sig som en lille del af et kæmpe stykke arbejde – også selvom man så bare havde vasket vinduer. Vi er fyldt af taknemmelighed og glæde over at have oplevet og været en lille flig, af det store arbejde Shevet Achim gør.